

Arrest

nr. 189 574 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 26 januari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, zijn profiel en zijn werkelijke familiale situatie. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. nr. 166 815 van 28 april 2016.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag toegeeft gelogen te hebben over zijn herkomst. Verzoeker beweert nu dat hij weliswaar in Nangarhar geboren is doch dat hij sedert zijn kindertijd in de Pakistaanse stad Karak heeft verbleven.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: kopie van zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn broer L., een kopie van de taskara van zijn vader, een kopie van één pagina van het militaire boekje van zijn vader, kopieën van twee foto's en een brief van zijn advocaat d.d. 15 december 2016 waarin de nieuwe elementen worden opgelijst die volgens zijn advocaat zouden moeten leiden tot een inoverwegingname van zijn meervoudige asielaanvraag.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn verblijfplaatsen in Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag

geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. In de mate verzoeker er op wijst dat hij zeer jong is en het begrijpelijk is dat hij zich laat beïnvloeden, wijst de Raad er op dat verzoekers jeugdige leeftijd hem geenszins ontslaat van de verplichting die op een asielzoeker rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat hij zijn nieuwe verklaringen over zijn vermeend verblijf in Pakistan geenszins aannemelijk maakt en de door hem neergelegde documenten geenszins kunnen aantonen dat hij bijna heel zijn leven in Pakistan zou hebben gewoond. Zo wordt als volgt gemotiveerd: "In verband met de door u neergelegde kopieën van uw taskara, de taskara van uw broer L.(...) en de taskara van uw vader moet vooreerst worden vastgesteld dat deze documenten identiteitsgegevens van u, uw broer L.(...) en uw vader bevatten doch deze bevatten geen enkele informatie omtrent uw verklaard verblijf in Pakistan. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Bovendien is het vreemd dat u noch uw broer de kopieën van deze taskara's - die allemaal zijn opgemaakt vóór het indienen van uw eerste asielaanvraag - hebben neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze documenten bevatten namelijk geen enkele gegevens die uw verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag konden tegenspreken. Hoe dan ook bevatten deze documenten geen enkele informatie omtrent uw verklaard verblijf in Pakistan.

De kopie van één pagina van het militaire boekje van uw vader toont aan dat uw vader zijn militaire dienst heeft gedaan in Afghanistan doch het kan evenmin uw verklaard verblijf noch dat van uw vader in Pakistan aantonen.

Ook de twee door u neergelegde foto's kunnen uw beweerd verblijf in de Pakistaanse stad Karak niet aantonen. Evenmin kunnen deze foto's aantonen dat uw vader een talib was, zoals uw advocaat in haar brief dd. 15 december 2016 beweert. Op de foto's is namelijk enkel een man met een geweer te zien. Uit deze foto's kunnen de concrete omstandigheden en het tijdstip waarop deze zijn genomen niet worden afgeleid."

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van zijn Pakistaanse verblijfskaart en die van zijn broer. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan fotokopieën daar de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan vermits deze aan de hand van knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Waar verzoeker opmerkt dat hij diende gehoord te worden om te kunnen oordelen of zijn nieuwe verklaringen geloofwaardig zijn, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoekers tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. De Raad stelt

vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel als een niet begeleide minderjarige, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij individueel benaderd werd waarbij rekening werd gehouden met de individuele elementen aangebracht door verzoeker, waaronder zijn minderjarigheid. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt.

Het louter citeren van informatie aangaande de situatie van jonge Afghanen opgegroeid in Pakistan, wijzigt niets aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Pakistan niet aannemelijk maakt. Aangezien verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Pakistan niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft hij ook niet aannemelijk gemaakt dat hij geen familie of netwerk meer heeft in Afghanistan. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

In de mate verzoeker lijkt voor te houden dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten, alwaar hij schromelijk in gebreke blijft daar hij nog steeds geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfssituatie voor zijn komst naar België, zijn profiel en zijn werkelijke familiale situatie.

5.3. Verder wijst de Raad er op dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 mei 2017, voert verzoekende partij aan dat zij een nieuw element heeft aangebracht. Zij licht toe dat zij bij haar vorige asielaanvraag niet de volledige waarheid heeft verteld, dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft maar haar familie naar Pakistan gevlucht is toen zij zeer jong was. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was. Zij legt thans twee kopieën neer van een *“Proof of Registration”* en stelt hieromtrent dat de originelen nog in Pakistan liggen. Verzoekende partij wijst er op dat dit document eventueel kan onderzocht worden via UNHCR, vermits hieruit kan vastgesteld worden dat verzoekende partij jaren in Pakistan heeft gewoond. Tot slot wijst verzoekende partij op het kwetsbaar profiel van haar en haar broer. Verzoekende partij is nog zeer jong en haar broer was minderjarig toen ze in België aankwamen. Gelet op deze vaststelling, het feit dat het gehoor zeer kort was en de nieuwe stukken, is verzoekende partij van oordeel dat haar zaak naar het CGVS moet gestuurd worden voor verder onderzoek.

Waar verzoekende partij zich beklaagt over het feit dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was, merkt de Raad op dat verzoekende partij door het opwerpen van een dergelijke bewering, de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking niet ontkracht, noch weerlegt.

Verzoekende partij legt thans twee kopieën neer van een *“Proof of Registration”* en stelt hieromtrent dat de originelen nog in Pakistan liggen. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van zijn Pakistaanse verblijfskaart en die van zijn broer. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan fotokopieën daar de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan vermits deze aan de hand van knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.”* Waar verzoekende partij verder aanhaalt dat dit document eventueel kan onderzocht worden via UNHCR, vermits hieruit kan vastgesteld worden dat verzoekende partij jaren in Pakistan heeft gewoond, herhaalt de Raad dat fotokopies gemakkelijk te manipuleren zijn en derhalve geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit, temeer, en dit ten overvloede, bij nazicht van de fotokopies die door verzoekende partij en haar broer van de *“Proof of Registration”* blijkt dat de stempel/logo op de fotokopie van de documenten niet doorloopt waar de foto's zijn geplaatst, de ene foto niet scherp is, de door verzoekende partij en haar broer opgegeven familienaam Jabarkhel niet is opgenomen op de registratiekaart (*“Hazrat Muhammad”* en *“Lambat”*), niet duidelijk is door wie de registratiekaart is uitgegeven en nergens een logo te bespeuren is van UNHCR. Een onderzoek door welke instantie dan ook van voorgelegde documenten is slechts nuttig indien documenten worden voorgelegd die enerzijds het relaas, *in casu* de voorgehouden afkomst, ondersteunen, en anderzijds aan de welke een authentiek karakter kan worden toegeschreven.

Wat betreft het kwetsbaar profiel van verzoekende partij en haar broer en de stelling dat zij nog zeer jong is en haar broer minderjarig was toen ze in België aankwamen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“5.2. In de mate verzoeker er op wijst dat hij zeer jong is en het begrijpelijk is dat hij zich laat beïnvloeden, wijst de Raad er op dat verzoekers jeugdige leeftijd hem geenszins ontslaat van de verplichting die op een asielzoeker rust om van bij aanvang van de procedure*

zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

(...)

Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel als een niet begeleide minderjarige, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij individueel benaderd werd waarbij rekening werd gehouden met de individuele elementen aangebracht door verzoeker, waaronder zijn minderjarigheid. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas en de algemene opmerking dat zij een nieuw element heeft aangebracht, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 mei 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad ziet niet in waarom dat haar zaak naar het CGVS zou moeten gestuurd worden voor verder onderzoek gelet op bovenstaande vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS